

Ločuj, ne pametuj!

MAJICA, TORBICA

Živijo! Bila sem majica. Moja lastnica je bilo neko mlado dekle, za katero moram priznati, da ima okus za modo, no, vsaj imela ga je. Zato sem bila ponosna, saj sem bila eden izmed njenih najljubših kosov oblačil. Zelo rada me je nosila oblečeno poleg krila in visokih škornjev. Velikokrat me je tudi vrgla v nekakšen boben, poln vode in praška, tako da sem po kopeli dišala še vsaj tri dni.

A kmalu se mi je zdelo čudno, zakaj me je toliko časa pustila v omari z vrati, kjer so bila še druga oblačila; saj sploh ne vem, kako se reče tisti omari – morda skrinja? Tudi mojega prijatelja puloverja že več kot eno leto ni vzela izza kupov oblačil; no, po eni strani ima prav, saj je res že čuden in poleg vsega – prosim, naj mu tega nihče ne pove – ponoči še smrči. No, kakor koli, čakala in čakala sem, kdaj bo moje dekle spet odprlo vrata ogromne skrinje, ampak to se ni zgodilo vsaj še par mesecev.

Dnevi so minevali in minevali in tedni so se spremenili v mesece. Bila sem razočarana in poleg vsega tudi močno besna in razburjena. Moji prijateljici, leva in desna balerinka, sta mi povedali, da je v njiju obuta odšla v trgovino, kjer si je kupila velikansko število majic, puloverjev in hlač. Tega kar nisem mogla verjeti, saj sem mislila, da smo mi kosi oblačil v tej veliki skrinji in oni poleg naše in še manjši poleg one, njeni najljubši. Ampak sem se zmotila. Nisem razumela, kako je lahko iz lepih barvnih kosov oblačil iz vseh treh skrinj preskočila na temne in raztrgane obleke, ki ji po mojem skromnem mnenju sploh ne pristajajo. Začutila sem, da ji zamerim do konca svojega življenja, oziroma če skrajšam, dokler me ne vrže v »kanto« za odpadne stvari.

A čez precej dolgih in temnih dni me je dekle vzelo iz kota skrinje in me razgrnilo po tleh. Niti sanjalo se mi ni, kaj se mi bo zgodilo v naslednjih dveh minutah. Kmalu je prišla nazaj s škarjami, šivankami, nekimi vrvicami in gumbi. Te stvari sem dobro poznala, saj sem narejena iz njih. Začela me je meriti in narisala mi je črne črtice pri rokavih in ovratniku. Nato pa je sledilo žgečkanje. Kjer je zarisala črtice na rokavih, mi jih je odrezala – to je zelo žgečkalo – in mi prišla vsakega na svojo stran k ovratniku. Dodala je še nekaj zelo podobnega blaga ter ga prišla točno ob robovih nasproti meni, tako da se mi je zdel kos v dveh plasteh, nato pa je prišla še dno iz enakega blaga. Skupaj smo tvorili nekakšno vrečo, ampak še vedno nisem točno

vedela, v kaj sem se preobrazila. Prijela me je za ročke in me dvignila, si me obesila na roko ter vame vrgla denarnico, sončna očala, šminko in telefon. Nisem vedela, kaj naj pričakujem, ampak bila sem neizmerno vesela, ko je za sabo zaprla vrata stanovanja. Vedela sem, da grem končno spet v svet. Z mano na roki je hodila in včasih kar malo potekla, dokler se ni usedla na stol pred kavarno. Srečala se je s svojimi prijateljicami. Kmalu me je vzela v naročje, me pokazala svojim vrstnicam in rekla, da si je sama sešila TORBICO. Bila sem presrečna, da sem po nekaj letih postala spet nekaj vsakdanjega in uporabnega. Slišala sem tudi, kako so njene prijateljice rekle, da sem prečudovita in da si bodo iz starih majic kaj podobnega sešile tudi same. O, kako živo si predstavljam, kako je tem majicam v kakšni skrinji!

Moje dekle me je s seboj nosilo vsepovsod in kadarkoli. Saj sem vedela, da nisem še za na odpad, v bistvu, če dobro pomislim, nobena stvar, oblačilo ali kar koli drugega ni za v odpad. Iz nas se da narediti marsikaj lepega, uporabnega in modernega. In vedno pogosteje razmišljam: Četudi so nas res prisiljeni vreči v smeti, naj nas vsaj vržejo tja, kamor spadamo, med odpadne tekstilne izdelke. Če nas pustijo v napačnem smetnjaku, je to enako, kot da bi dal ribico v kletko in zajčka v akvarij. Če nas, oblačil, ne nosijo več, naj nas podarijo nekemu, ki nas bo z veseljem oblekel in nas potrebuje! Igrače naj dajo otrokom, katerih starši jim ne morejo nuditi veliko! Samo malo se je treba potruditi pa bi skupaj izboljšali ta svet – verjamem, da bo nekoč zagotovo uspelo!

Oh, sem se razburila! Zdaj pa mi oprostite, s svojo gospodično moram v mesto, na kavo.

Lina Poje, 8. razred OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok
Mentorica: Bogdana Mohar